

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (dziesiąta izba w składzie powiększonym)

z dnia 6 lipca 2022 r.*

Unia gospodarcza i walutowa – Unia bankowa – Jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych (SRM) – Procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w przypadku podmiotu znajdującego się na progu upadłości lub zagrożonego upadłością – Decyzja SRB o nieprzyjmowaniu programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – Skarga o stwierdzenie nieważności – Akt niekorzystny – Interes prawny – Legitymacja procesowa czynna – Częściowa dopuszczalność – Artykuł 18 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 – Właściwość organu wydającego akt – Prawo do bycia wysłuchanym – Obowiązek uzasadnienia – Proporcjonalność – Równość traktowania

W sprawie T-280/18

ABLV Bank AS, z siedzibą w Rydze (Łotwa), którą reprezentował adwokat O. Behrends,

strona skarżąca,

przeciwko

Jednolitej Radzie ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB), którą reprezentowali J. De Carpentier, E. Muratori i H. Ehlers, w charakterze pełnomocników, których wspierali adwokat J. Rivas Andrés i B. Heenan, solicitor,

strona pozwana,

popieranej przez

Europejski Bank Centralny (EBC), który reprezentowali R. Ugena, A. Witte i A. Lefterov, w charakterze pełnomocników,

interwenient,

SĄD (dziesiąta izba w składzie powiększonym),

w składzie: A. Kornezov, prezes, E. Buttigieg, K. Kowalik-Bańczyk, G. Hesse (sprawozdawca) i D. Petrлік, sędziowie,

sekretarz: P. Cullen, administrator,

* Język postępowania: angielski.

uwzględniając pisemny etap postępowania, a w szczególności:

- skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 3 maja 2018 r.,
- uwagi interwenienta złożone przez EBC w sekretariacie Sądu w dniu 10 maja 2019 r.,
- decyzję z dnia 17 marca 2020 r. o zawieszeniu sprawy do czasu wydania przez Trybunał orzeczenia kończącego postępowanie w sprawach, w których wydano wyrok z dnia 6 maja 2021 r., ABLV Bank i in./EBC (C-551/19 P i C-552/19 P, EU:C:2021:369),
- nowe dowody złożone w sekretariacie Sądu w dniu 27 października 2021 r.,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 28 października 2021 r.,

wydaje następujący

Wyrok¹

- 1 W skardze złożonej na podstawie art. 263 TFUE skarżąca, ABLV Bank AS, wniosła o stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) z dnia 23 lutego 2018 r. o nieprzyjmowaniu programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych ABLV Bank AS i ABLV Bank Luxembourg SA w rozumieniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiającego jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

Okoliczności powstania sporu

[...]

- 12 Decyzjami (SRB/EES/2018/09 i SRB/EES/2018/10) z dnia 23 lutego 2018 r. SRB postanowiła nie przyjmować programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji względem skarżącej i ABLV Luxembourg, odpowiednio, (zwanymi dalej „zaskarżonymi decyzjami”). SRB przyjęła ocenę EBC, zgodnie z którą owe instytucje kredytowe znajdowały się na progu upadłości lub były nią zagrożone w rozumieniu art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia nr 806/2014. Uznała ona również, że brak było racjonalnych podstaw, by oczekiwać, że jakiegokolwiek alternatywne środki zapobiegłyby ich upadłości w rozsądnych ramach czasowych zgodnie z art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. b) rozporządzenia. Niemniej jednak SRB uznała, że z uwagi na szczególne cechy skarżącej i ABLV Luxembourg środek w postaci restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie był względem nich konieczny z punktu widzenia art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) i art. 18 ust. 5 tego rozporządzenia. Tego samego dnia zaskarżone decyzje zostały doręczone ich odpowiednim adresatom, to jest CMFC i CSSF.

¹ Poniżej zostały odtworzone jedynie te punkty wyroku, których publikację Sąd uznał za wskazaną.

- 13 Artykuł 1 części dyspozycyjnej decyzji SRB/EES/2018/09 ma następującą treść: „ABLV Bank AS nie zostanie poddany procedurze restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”.
- 14 Zgodnie z art. 2 ust. 1 części dyspozycyjnej decyzji SRB/EES/2018/09: „[d]ecyzja ta jest adresowana do [CMFC], mającego status krajowego organu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w rozumieniu art. 3 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia 806/2014”.
- 15 Artykuł 2 ust. 2 części dyspozycyjnej decyzji SRB/EES/2018/09 przewiduje, że „zgodnie z art. 29 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014 [CMFC] wdroży niniejszą decyzję i zapewni, że wszystkie przyjęte środki będą z nią zgodne, w myśl wskazanych względów”.
- 16 Artykuły 1 i 2 części dyspozycyjnej SRB/EES/2018/10 dotyczącej ABLV Luxembourg, mają analogiczną treść.

[...]

Co do prawa

W przedmiocie dopuszczalności

- 23 SRB podnosi cztery zarzuty niedopuszczalności oparte zasadniczo, po pierwsze, na okoliczności, że skarżąca nie oparła skargi na treści zaskarżonych decyzji, lecz na treści komunikatu prasowego, po drugie, na niezaskarżalności zaskarżonych decyzji, po trzecie, na braku czynnej legitymacji procesowej skarżącej w zakresie, w jakim zaskarżone decyzje nie dotyczą jej bezpośrednio, a po czwarte, na braku interesu prawnego skarżącej.

[...]

W przedmiocie zarzutu niedopuszczalności opartego na niezaskarżalności zaskarżonych decyzji

- 29 Zdaniem SRB zaskarżone decyzje nie są zaskarżalnymi aktami, ponieważ nie mają one na celu wywołania wiążących skutków prawnych mogących wpłynąć na interesy strony skarżącej poprzez istotną zmianę jej sytuacji prawnej. Zaskarżone decyzje nie nakazały likwidacji dwóch instytucji kredytowych. Zdaniem SRB do krajowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (zwanego dalej z ang. „NRA”) należało przyjęcie zgodnie z właściwym prawem krajowym niezbędnych środków wobec wspomnianych instytucji po podjęciu przez SRB decyzji o nieprzyjmowaniu programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- 30 Należy przypomnieć, że zaskarżalnymi aktami są środki, które określają w sposób definitywny stanowisko danej instytucji po zakończeniu postępowania administracyjnego i które zmierzają do wywołania wiążących skutków prawnych mogących naruszać interesy strony skarżącej, z wyłączeniem środków tymczasowych służących przygotowaniu ostatecznej decyzji, które nie wywołują takich skutków (zob. wyrok z dnia 18 listopada 2010 r., NDSHT/Komisja, C-322/09 P, EU:C:2010:701, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 31 W szczególności Trybunał orzekł już, że o ile dokonana przez EBC ocena znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością danego podmiotu, o której mowa w art. 18 ust. 1 akapity drugi i trzeci rozporządzenia nr 806/2014, nie stanowi zaskarżalnego aktu, o tyle późniejsze

- przyjęcie przez SRB programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 18 ust. 6 wspomnianego rozporządzenia lub decyzja o nieprzyjmowaniu takiego programu mogą być przedmiotem skargi do sądów Unii, w ramach której owa ocena może być przedmiotem kontroli sądowej (zob. podobnie wyrok z dnia 6 maja 2021 r., ABLV Bank i in./EBC, C-551/19 P i C-552/19 P, EU:C:2021:369, pkt 56).
- 32 Ponadto art. 86 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014 przewiduje, iż państwa członkowskie i instytucje Unii, podobnie jak każda osoba fizyczna lub prawna, mogą zgodnie z art. 263 TFUE wnieść skargę do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na taką decyzję SRB (zob. podobnie wyrok z dnia 6 maja 2021 r., ABLV Bank i in./EBC, C-551/19 P i C-552/19 P, EU:C:2021:369, pkt 56).
- 33 Wynika z tego, że decyzja SRB o przyjęciu lub nieprzyjęciu programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji względem instytucji kredytowej jest aktem zaskarżalnym. Decyzja ta określa bowiem ostatecznie stanowisko SRB po przeprowadzeniu złożonego postępowania administracyjnego przewidzianego w art. 18 rozporządzenia nr 806/2014, uruchomionego przez ocenę znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością podmiotu, która to ocena dokonywana jest w pierwszej kolejności przez EBC. Postępowanie to ma na celu wywołanie wiążących skutków prawnych wobec skarżącej polegających na tym, iż nie będzie ona stanowiła przedmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- 34 Ponadto należy podkreślić, że decyzja o nieprzyjmowaniu programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, taka jak zaskarżone decyzje, jest aktem zaskarżalnym, podobnie jak decyzja o przyjęciu takiego programu. Decyzja o przyjęciu środka w postaci restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oznacza bowiem przyjęcie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 18 ust. 6 lit. b) i c) oraz w art. 22 rozporządzenia nr 806/2014, takich jak zbycie działalności, posłużenie się instytucją pomocową, wydzielenie aktywów, umorzenie lub konwersja długu, lub także wykorzystanie jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu wsparcia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W związku z tym decyzja o nieprzyjmowaniu takich instrumentów, z których niektóre mogą pozwolić skarżącej na utrzymanie części jej działalności, wywołuje zatem wiążące skutki prawne mogące wpłynąć na interesy skarżącej.
- 35 Wreszcie, jak wynika również z opinii rzecznika generalnego M. Camposa Sáncheza-Bordony w sprawach połączonych ABLV Bank i in./EBC (C-551/19 P i C-552/19 P, EU:C:2021:16, pkt 93), przestrzeganie prawa do skutecznej ochrony sądowej, ustanowionego w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), jest zapewnione przez okoliczność, że decyzja SRB, która zamyka postępowanie, o którym mowa w art. 18 rozporządzenia nr 806/2014, jest aktem zaskarżalnym, a tym samym ewentualne nieprawidłowości związane z oceną znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością skarżącej, jakich dopuścił się EBC na pierwszym etapie postępowania, mogą być podnoszone na poparcie skargi skierowanej przeciwko wspomnianej decyzji SRB. Z tego wynika, że skarżąca powinna móc żądać stwierdzenia nieważności decyzji SRB w sprawie przyjęcia lub nieprzyjęcia wobec niej programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- 36 W konsekwencji zaskarżone decyzje są aktami zaskarżalnymi.

W przedmiocie zarzutu niedopuszczalności opartego na braku czynnej legitymacji procesowej skarżącej

- 37 SRB podnosi, że zaskarżone decyzje nie dotyczą skarżącej bezpośrednio. Decyzje te nie wywierają bezpośredniego wpływu na jej sytuację prawną i pozostawiają pełną swobodę działania NRA odpowiedzialnemu za ich wdrożenie. Restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja skarżącej i jej spółki zależnej jest wynikiem decyzji podejmowanych na szczeblu krajowym, a nie w wyniku stosowania przepisów prawa Unii.
- 38 Należy przede wszystkim zauważyć, że fakt, iż decyzja SRB dotyczy skarżącej indywidualnie w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE, nie został zakwestionowany przez SRB. Zaskarżone decyzje dotyczą bowiem, odpowiednio, skarżącej i jej spółki zależnej w 100% jako instytucji kredytowych, w odniesieniu do których SRB nie przyjęła programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a tym samym indywidualizują skarżącą w sposób analogiczny do adresata decyzji. Zaskarżone decyzje dotyczą zatem skarżącej indywidualnie.
- 39 Jeżeli chodzi o to, iż zaskarżone decyzje w niniejszej sprawie rzekomo nie dotyczą skarżącej, należy przypomnieć, iż przewidziana w art. 263 akapit czwarty TFUE przesłanka, zgodnie z którą decyzja będąca przedmiotem skargi powinna dotyczyć bezpośrednio danej osoby fizycznej lub moralnej, która nie jest adresatem tej decyzji, wymaga kumulatywnego spełnienia dwóch kryteriów, a mianowicie tego, aby sporny środek, po pierwsze, wywierał bezpośredni wpływ na sytuację prawną tej osoby, a po drugie, aby nie pozostawiał żadnego zakresu uznania adresatom zobowiązanym do jego wykonania, które to wykonanie ma charakter wyłącznie automatyczny i wynika z samego uregulowania unijnego, bez potrzeby stosowania innych przepisów pośrednich (zob. w szczególności wyroki: z dnia 22 marca 2007 r., Regione Siciliana/Komisja, C-15/06 P, EU:C:2007:183, pkt 31; z dnia 13 października 2011 r., Deutsche Post i Niemcy/Komisja, C-463/10 P i C-475/10 P, EU:C:2011:656, pkt 66; a także z dnia 6 listopada 2018 r., Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja, Komisja/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisja/Ferracci, od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, pkt 42).
- *W przedmiocie bezpośredniego oddziaływania na skarżącą w zakresie, w jakim skarga skierowana jest przeciwko decyzji SRB/EES/2018/10 dotyczącej ABLV Luxembourg*
- 40 Na wstępie należy zauważyć, że skarga została wniesiona przez skarżącą we własnym imieniu na decyzję SRB/EES/2018/09, która to skarżąca działa jako spółka dominująca i jedyny akcjonariusz ABLV Luxembourg w odniesieniu do decyzji SRB/EES/2018/10.
- 41 Należy przypomnieć, że, jak to wynika z pkt 12 powyżej, decyzja w sprawie SRB/EES/2018/10 przewiduje, że w stosunku do ABLV Luxembourg nie zostanie przyjęty żaden program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Decyzja ta wywołuje zatem skutki w sytuacji prawnej tej instytucji kredytowej (zob. podobnie postanowienie z dnia 14 maja 2020 r., Bernis i in./SRB, T-282/18, niepublikowane, EU:T:2020:209, pkt 39).
- 42 Natomiast decyzja SRB/EES/2018/10 nie wywołuje bezpośrednich skutków w sytuacji prawnej akcjonariuszy takich jak skarżąca, ponieważ rzeczona decyzja nie wpłynęła na prawa wspomnianych akcjonariuszy do poboru dywidendy i do uczestnictwa w zarządzaniu ABLV Luxembourg (zob. analogicznie wyrok z dnia 5 listopada 2019 r., EBC i in./Trasta Komerbanka i in., C-663/17 P, C-665/17 P i C-669/17 P, EU:C:2019:923, pkt 110).

- 43 W rzeczywistości bowiem, jak to wynika z wyroku z dnia 5 listopada 2019 r., EBC i in./Trasta Komerbanka i in. (C-663/17 P, C-665/17 P i C-669/17 P, EU:C:2019:923), negatywny dla akcjonariuszy skutek cofnięcia zezwolenia instytucji kredytowej ma charakter gospodarczy, a nie prawny, ponieważ nawet jeśli nie byłaby ona już w stanie kontynuować swojej działalności w następstwie tego cofnięcia, a w rzeczywistości wypłacać dywidend, prawo akcjonariuszy do pobierania dywidend i do uczestniczenia w zarządzaniu pozostaje niezmienione (zob. podobnie wyrok z dnia 5 listopada 2019 r., EBC i in./Trasta Komerbanka i in., C-663/17 P, C-665/17 P i C-669/17 P, EU:C:2019:923, pkt 111; postanowienie z dnia 14 maja 2020 r., Bernis i in./SRB, T-282/18, niepublikowane, EU:T:2020:209, pkt 41).
- 44 W niniejszej sprawie jest tak, tym bardziej że decyzja SRB/EES/2018/10 przewiduje jedynie, że ABLV Luxembourg nie zostanie poddana procedurze restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Otóż, w przeciwieństwie do sytuacji rozpatrywanej w sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 5 listopada 2019 r., EBC i in./Trasta Komerbanka i in. (C-663/17 P, C-665/17 P i C-669/17 P, EU:C:2019:923), wspomniana decyzja nie ma na celu cofnięcia wspomnianemu bankowi zezwolenia na prowadzenie działalności instytucji kredytowej, ani nie wywołuje takiego skutku (zob. podobnie postanowienie z dnia 14 maja 2020 r., Bernis i in./SRB, T-282/18, niepublikowane, EU:T:2020:209, pkt 42).
- 45 Z uwagi na powyższe należy stwierdzić, że decyzja SRB/EES/2018/10 nie dotyczy skarżącej bezpośrednio w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE.
- *W przedmiocie bezpośredniego oddziaływania na skarżącą w zakresie, w jakim skarga skierowana jest przeciwko decyzji SRB/EES/2018/09 dotyczącej skarżącej*
- 46 Niniejsza skarga została wniesiona przez skarżącą we własnym imieniu w zakresie, w jakim zmierza ona do stwierdzenia nieważności decyzji SRB/EES/2018/09.
- 47 W pierwszej kolejności, jeżeli chodzi o to, czy decyzja ta wywołuje bezpośrednie skutki w sytuacji prawnej skarżącej, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 18 rozporządzenia nr 806/2014, jeżeli EBC stwierdza w swojej ocenie, że dany podmiot znajduje się w sytuacji znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością w rozumieniu art. 18 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia, skutkuje to wszczęciem postępowania przewidzianego w art. 18 tego rozporządzenia. Z kolei, jeżeli EBC dojdzie do przeciwnego wniosku, nie wszczyna się postępowania w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ponieważ art. 18 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 806/2014 stanowi, że EBC musi przekazać swoją ocenę Komisji i SRB jedynie wówczas, gdy uzna, że dany podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością (zob. podobnie wyrok z dnia 6 maja 2021 r., ABLV Bank i in./EBC, C-551/19 P i C-552/19 P, EU:C:2021:369, pkt 67, 70).
- 48 W ten sposób, z jednej strony, wniosek SRB oparty na dokonanej przez EBC ocenie, zgodnie z którą skarżąca jest w sytuacji znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością, jest zatem warunkiem sine qua non sentencji decyzji SRB/EES/2018/09 o nieprzyjmowaniu wobec skarżącej programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W związku z tym wniosek, zgodnie z którym skarżąca jest w sytuacji znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością, stanowi niezbędną podstawę dla art. 1 sentencji wspomnianej decyzji. W konsekwencji decyzja SRB/EES/2018/09 w zakresie, w jakim stwierdza ona znajdowanie się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością skarżącej, wywiera bezpośrednie skutki w jej sytuacji prawnej w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 39 powyżej.

- 49 Z drugiej strony, jak wskazano w pkt 34 powyżej, decyzja o nieprzyjmowaniu programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a zatem o nieustanawianiu instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w rozumieniu rozporządzenia nr 806/2014, z których niektóre mogą umożliwić skarżącej utrzymanie części jej działalności, wywołuje bezpośrednie skutki w jej sytuacji prawnej.
- 50 W drugiej kolejności, jeżeli chodzi o to, czy decyzja ta pozostawia uprawnienia uznaniowe adresatom zobowiązanym do jej wykonania w rozumieniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 39 powyżej, należy stwierdzić, że nie ma to miejsca w niniejszej sprawie. Decyzja o nieprzyjmowaniu programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji względem skarżącej nie pozostawia bowiem żadnych uprawnień uznaniowych adresatom zobowiązanym do jej wykonania, ponieważ owo wykonanie ma wyłącznie automatyczny charakter i wynika z samych przepisów Unii, bez potrzeby wydawania przepisów pośrednich. Dany NRA nie dysponuje bowiem żadnym zakresem swobody w stosunku do decyzji SRB, zgodnie z którą żaden instrument restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie zostanie przyjęty wobec skarżącej, ponieważ decyzja ta nie wymaga zastosowania żadnego przepisu lub środka tymczasowego do wywołania wiążących skutków prawnych. Wniosku tego nie podważa okoliczność, że wspomniany NRA może być zmuszony do podjęcia środków wykonawczych do decyzji SRB/EES/2018/09 zgodnie z art. 29 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014, którego treść została przypomniana w art. 2 ust. 2 sentencji wspomnianej decyzji, ponieważ znajdują się one poza ramami mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (zob. podobnie postanowienie z dnia 14 maja 2020 r., Bernis i in./SRB, T-282/18, niepublikowane, EU:T:2020:209, pkt 43).
- 51 W szczególności likwidacja skarżącej zgodnie z prawem łotewskim znajduje się poza wszelkim programem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i nie wynika z decyzji SRB/EES/2018/09. O wspomnianej likwidacji zdecydowali akcjonariusze tej spółki w następstwie decyzji SRB, zgodnie z którą z uwagi na interes publiczny nie było konieczne zastosowanie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wobec skarżącej na podstawie rozporządzenia nr 806/2014 (zob. podobnie wyrok z dnia 6 maja 2021 r., ABLV Bank i in./EBC, C-551/19 P i C-552/19 P, EU:C:2021:369, pkt 49). Tym samym w decyzji tej nie postanowiono o likwidacji (zob. podobnie postanowienie z dnia 14 maja 2020 r., Bernis i in./SRB, T-282/18, niepublikowane, EU:T:2020:209, pkt 39–45).
- 52 Z powyższego wynika, że skarżąca nie ma czynnej legitymacji procesowej do zaskarżenia decyzji SRB/EES/2018/10 oraz że skarga jest niedopuszczalna w zakresie, w jakim jest skierowana przeciwko tej decyzji. Ma ona natomiast taką legitymację do zaskarżenia decyzji SRB/EES/2018/09.

W przedmiocie zarzutu niedopuszczalności dotyczącego braku interesu prawnego skarżącej

- 53 Zdaniem SRB skarżąca nie wykazała, że ma istniejący i aktualny interes prawny. Skarżąca nie wykazała, jakie korzyści odniosłaby ze stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji. Jeżeli chodzi o wskazane przez skarżącą interesy w zakresie, w jakim zaskarżone decyzje naruszają reputację instytucji kredytowych, SRB utrzymuje, że reputacja ta nie została naruszona przez zaskarżone decyzje, lecz przez projekt środka FinCEN lub przez dokonaną przez EBC ocenę znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością obu instytucji kredytowych. Interes polegający na wszczęciu postępowania w sprawie skargi o odszkodowanie nie jest istniejącym i aktualnym interesem w kontekście niniejszej skargi o stwierdzenie nieważności. Wreszcie, w przypadku gdyby skarżąca poniosła szkodę, szkoda ta byłaby wynikiem decyzji akcjonariuszy o samorozwiązaniu spółki.

- 54 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest dopuszczalna jedynie w zakresie, w jakim osoba ta ma interes prawny w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu. Taki interes prawny zakłada, że stwierdzenie nieważności tego aktu może samo w sobie wywołać skutki prawne i że w wyniku skargi strona skarżąca będzie mogła uzyskać jakąś korzyść (zob. wyrok z dnia 17 września 2015 r., Mory i in./Komisja, C-33/14 P, EU:C:2015:609, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 55 Bezsporne jest, że skarżąca, domagając się stwierdzenia nieważności całej decyzji SRB/EES/2018/09, nie kwestionuje odmowy ustanowienia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, lecz zasadniczo sprzeciwia się ustaleniom SRB, zgodnie z którymi znajdowała się ona na progu upadłości lub była zagrożona upadłością i nie istniały racjonalne podstawy, by oczekiwać, że inne środki zapobiegłyby owej upadłości.
- 56 Niemniej jednak niniejsza sprawa charakteryzuje się szczególnymi cechami, które z tego względu nie pozwalają zanegować interesu prawnego skarżącej.
- 57 Z jednej strony, jak wynika również z pkt 47 i 48 powyżej, jeżeli EBC dojdzie do wniosku, że dany podmiot nie znajduje się w sytuacji znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością, żadna ocena nie zostaje przekazana SRB, a zatem procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie zostaje wszczęta. Jeżeli ocena znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością zostaje przyjęta przez SRB, jest zatem warunkiem wstępnym sine qua non wszczęcia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidzianej w art. 18 rozporządzenia nr 806/2014, a zatem formalnej decyzji o przyjęciu lub nieprzyjęciu programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- 58 W ten sposób uzasadnienie decyzji SRB/EES/2018/09, w szczególności ocena znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością skarżącej przez EBC, przyjęta przez SRB, stanowi niezbędne wsparcie sentencji tej decyzji. Gdyby bowiem Sąd doszedł do wniosku, że ocena ta była błędna, postępowanie, które doprowadziło do wydania tej decyzji, nie powinno zostać wszczęte wobec skarżącej.
- 59 Z drugiej strony, w celu wykonywania działalności bankowej dany podmiot ma uzasadniony interes w tym, aby nie być przedmiotem oceny, z której wynikałoby, że znajduje się on na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością.
- 60 Z uwagi na powyższe należy stwierdzić, że skarżąca ma interes prawny we wniesieniu skargi o stwierdzenie nieważności decyzji SRB/EES/2018/09.
- 61 Skarga jest zatem niedopuszczalna w zakresie, w jakim jest skierowana przeciwko decyzji SRB/EES/2018/10 i jest dopuszczalna w zakresie, w jakim dotyczy stwierdzenia nieważności decyzji SRB/EES/2018/09.

Co do istoty

[...]

W przedmiocie zarzutów trzeciego i czwartego, dotyczących naruszenia art. 18 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia wykonawczego nr 806/2014

- 87 Zarzuty trzeci i czwarty, które należy rozpatrzyć łącznie, składają się, odpowiednio, z jednej części i z czterech części. W ramach zarzutu czwartego, który należy rozpatrzyć w pierwszej kolejności, skarżąca podnosi, po pierwsze, że SRB niesłusznie nie przeprowadziła własnego badania warunku przewidzianego w art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 806/2014. SRB oparła się w całości na dokonanej przez EBC ocenie znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością skarżącej. W drugiej kolejności, w odniesieniu do tej oceny skarżąca twierdzi, że tymczasowe problemy z płynnością finansową, jakie napotkała w następstwie projektu środka FinCEN, nie stanowią same w sobie wystarczającej podstawy do oszacowania jej upadłości lub zagrożenia upadłością. Zgodnie z wytycznymi Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB) EBA/GL/2015/07 z dnia 6 sierpnia 2015 r. dotyczącymi interpretacji różnych okoliczności, w których instytucja jest uznawana za będącą u progu upadłości lub zagrożoną upadłością na mocy art. 32 ust. 6 dyrektywy 2014/59 (zwanymi dalej „wytycznymi EUNB”), zaleca się uwzględnienie wszystkich obiektywnych okoliczności i nie zaleca się opierania oceny znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością danej instytucji na jednej tylko okoliczności, takiej jak natychmiastowa dostępność aktywów płynnych. W trzeciej kolejności skarżąca utrzymuje, że kwota wymagana przez EBC w wysokości 1 mld EUR dostępna na koncie skarżącej w banku Łotwy przed ewentualnym uchyleniem moratorium w dniu 23 lutego 2018 r. była nieproporcjonalna. EBC przecenił bowiem wycofanie depozytów przewidziane w przypadku ponownego otwarcia skarżącej, opierając się na średniej wycofywanych depozytów w kwocie 200 mln EUR dziennie przez okres pięciu kolejnych dni. W czwartej kolejności skarżąca podnosi szereg argumentów na poparcie swojej tezy, zgodnie z którą EBC nie wziął pod uwagę wszystkich jej aktywów płynnych, zwłaszcza tych, do których nie miała ona natychmiastowego dostępu. W ramach zarzutu trzeciego skarżąca zwraca uwagę na to, że SRB nie zbadała w wystarczający sposób, czy nie istniały racjonalne podstawy, by oczekiwać, że inne środki zapobiegłyby jej upadłości.

[...]

– W przedmiocie tego, czy SRB miała prawo oprzeć się na dokonanej przez EBC ocenie znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością skarżącej

- 103 Skarżąca podnosi w replice, że SRB nie mogła oprzeć się wyłącznie na dokonanej przez EBC ocenie znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością skarżącej bez dokonania swojej własnej oceny. Zastrzeżenie to, które należy rozpatrzyć w pierwszej kolejności, trzeba oddalić niezależnie od kwestii, czy chodzi o nowy zarzut w rozumieniu art. 84 § 1 regulaminu postępowania.
- 104 Zarzut ten sprowadza się bowiem do niewłaściwej interpretacji roli EBC w systemie ustanowionym w art. 18 rozporządzenia nr 806/2014, który został podniesiony przez Trybunał w wyroku z dnia 6 maja 2021 r., ABLV Bank i in./EBC (C-551/19 P i C-552/19 P, EU:C:2021:369).
- 105 Prawdą jest, że SRB nie jest związana dokonaną przez EBC oceną znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością danej instytucji. Ocena ta nie jest bowiem aktem wiążącym, a w szczególności nie stawia SRB w sytuacji ograniczonej swobody w odniesieniu do tej oceny. Nic w treści tego przepisu nie wskazuje na to, aby SRB została pozbawiona uprawnień

dyskrecjonalnych w odniesieniu do sytuacji znajdowania się danej instytucji na progu upadłości lub jej zagrożenia upadłością (zob. podobnie wyrok z dnia 6 maja 2021 r., ABLV Bank i in./EBC, C-551/19 P i C-552/19 P, EU:C:2021:369, pkt 67).

- 106 Niemniej jednak art. 18 ust. 1 akapit drugi tego rozporządzenia przyznaje EBC pierwszorzędną, choć nie wyłączną rolę, ponieważ to zasadniczo do EBC należy dokonanie w pierwszej kolejności oceny, czy instytucja znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością. O ile SRB również może dokonać takiej oceny, o tyle może to uczynić dopiero po poinformowaniu EBC o tym zamiarze oraz tylko jeżeli EBC, w terminie trzech dni kalendarzowych od otrzymania owej informacji, sam nie dokona takiej oceny. EBC przyznano zatem pierwszorzędną kompetencję do dokonania takiej oceny, opartej na ekspertyzie, jaką EBC dysponuje jako organ nadzoru, ponieważ ma, działając w takim charakterze, dostęp do wszystkich informacji ostrożnościowych dotyczących danego podmiotu, a zatem znajduje się w lepszym miejscu do dokonania oceny w świetle definicji znajdowania się na progu upadłości lub zagrożenia upadłością zawartej w art. 18 ust. 4 tego rozporządzenia, który odnosi się w szczególności do czynników związanych z sytuacją ostrożnościową, takich jak warunki zezwolenia, wysokość aktywów w stosunku do wysokości pasywów czy zadłużenie obecne lub przyszłe, czy warunek ten jest spełniony (zob. podobnie wyrok z dnia 6 maja 2021 r., ABLV Bank i in./EBC, C-551/19 P i C-552/19 P, EU:C:2021:369, pkt 62).
- 107 W niniejszej sprawie SRB wskazała w pkt 3.2.1 zaskarżonej decyzji SRB/EES/2018/09, opierając się na ocenie przeprowadzonej przez EBC, że skarżąca została uznana za znajdującą się u progu upadłości lub za zagrożoną upadłością w rozumieniu art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 806/2014 w związku z art. 18 ust. 4 lit. c) tego rozporządzenia ze względu na to, że gdyby moratorium zostało uchylone po dniu 23 lutego 2018 r., byłoby bardzo prawdopodobne, że odpływ środków pieniężnych instytucji następowałby w takim samym rytmie, jak przed wprowadzeniem tego moratorium, z uwagi na zagrożenie dla jej reputacji spowodowane projektem środka FinCEN. W związku z tym SRB zgodziła się z oceną EBC, zgodnie z którą skarżąca powinna posiadać zdolność do zrównoważenia kwoty 1 mld EUR na jej rachunku w banku Łotwy, która to kwota pozwalałaby odpowiedzieć na zakres spodziewanych wypłat w ciągu pięciu dni następujących bezpośrednio po uchyleniu moratorium. Ze względu na to, że ta zdolność zrównoważenia nie została osiągnięta, SRB zgodziła się również z oceną EBC, zgodnie z którą skarżąca prawdopodobnie nie byłaby w stanie w bliskiej przyszłości spłacić swoich długów w terminie i znajdowała się na progu upadłości lub była nią zagrożona.
- 108 W tych okolicznościach oraz z uwagi na szeroki zakres uznania, jakim dysponowała SRB zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 91–94 powyżej w ramach złożonej oceny ekonomicznej, jaką jest ocena znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością skarżącej, SRB, nie będąc związaną oceną i oszacowaniem EBC, nie naruszyła prawa, opierając się na tej ocenie, ponieważ EBC był instytucją znajdującą się w najdogodniejszej pozycji do dokonania oceny znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością skarżącej.
- 109 Nie można zatem przychylić się do argumentacji skarżącej.
- *W przedmiocie oceny znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością skarżącej, która to ocena opiera się głównie na jej kryzysie płynności*
- 110 Zdaniem skarżącej EBC niesłusznie uznał, że tymczasowy problem dostępu do niektórych instrumentów płynności uzasadnia wnioski, że skarżąca znajdowała się na progu upadłości lub była nią zagrożona. EBC oparł się na jednej tylko okoliczności, a mianowicie na czasowym

niedobrze środków pieniężnych w następstwie masowych wypłat w okresie od 14 do 16 lutego 2018 r., i nie uwzględnił w wystarczającym stopniu ogólnej sytuacji skarżącej. Twierdzi ona, że ani jej stopień pokrycia, ani silna kapitalizacja nie zostały wystarczająco uwzględnione. W szczególności z wytycznych EUNB wynika, że wszystkie obiektywne okoliczności związane z trudnościami instytucji kredytowej powinny zostać wyważone w celu ustalenia, czy znajduje się ona w sytuacji znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością.

- 111 Na wstępie należy zauważyć, że zgodnie z art. 18 ust. 4 rozporządzenia nr 806/2014 uznaje się, iż znajdowanie się na progu upadłości lub zagrożenia upadłością danej instytucji ma miejsce, jeżeli znajduje się ona w jednej lub kilku sytuacjach wymienionych w lit. a)–d) tego przepisu. W niniejszej sprawie EBC uznał, że skarżąca była niezdolna, lub istniały obiektywne przesłanki pozwalające stwierdzić, że w najbliższej przyszłości nie będzie ona zdolna do spłaty swoich długów lub innych zobowiązań w terminie ich wymagalności w rozumieniu art. 18 ust. 4 lit. c) tego rozporządzenia. Jak słusznie podniósł EBC, z art. 18 rozporządzenia nr 806/2014 nie wynika, że EBC i SRB powinny uwzględnić takie czynniki, jak stopień pokrycia lub kapitalizacja instytucji kredytowej, zanim będą mogły stwierdzić, że znajduje się ona na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością.
- 112 Twierdzenia tego nie podważają wytyczne EUNB. Zgodnie bowiem z ich piątym punktem w wersji angielskiej wytyczne te mają wspierać w myśl art. 32 ust. 6 dyrektywy 2014/59 zbieżność praktyk w zakresie nadzoru oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do interpretacji różnych okoliczności, w których instytucja jest uznawana za będącą na progu upadłości lub zagrożoną upadłością. EBC słusznie twierdzi, że wytycznych tych nie można interpretować w sposób sprzeczny z rozporządzeniem nr 806/2014, a tym samym, że nie ustanawiają one dodatkowych warunków, które nie wynikają z art. 18 wspomnianego rozporządzenia.
- 113 W każdym razie zgodnie z pkt 14 wytycznych EUNB w wersji angielskiej organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien ocenić obiektywne przesłanki dotyczące w szczególności pozycji kapitałowej instytucji kredytowej oraz jej pozycji płynnościowej. Tymczasem zgodnie z pkt 16 wytycznych w wersji angielskiej, o ile w większości przypadków przewidziano, że kilka czynników określonych we wspomnianych wytycznych, a nie tylko jeden z nich pozwala na stwierdzenie, czy dana instytucja kredytowa jest na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością, o tyle w niektórych sytuacjach możliwe jest, że spełnienie tylko jednego warunku, w zależności od jego wagi i wpływu ostrożnościowego, będzie wystarczające do uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Wbrew temu, co twierdzi skarżąca, z wytycznych EUNB nie wynika zatem, że należy koniecznie wziąć pod uwagę kilka warunków lub czynników, zanim będzie można stwierdzić, że dana instytucja kredytowa nie jest lub nie będzie w stanie wywiązać się ze spłaty długów lub innych zobowiązań w terminie ich wymagalności w najbliższej przyszłości.
- 114 Następnie, jak podnosi EBC, istnienie płynności ma pierwszorzędne znaczenie dla instytucji kredytowej, ponieważ jej główną funkcją jest pozyskiwanie depozytów publicznych i reinwestowanie ich w rzeczywistą gospodarkę poprzez udzielanie pożyczek. Ta funkcja pośrednika opiera się na założeniu, że deponent powinien być w stanie uzyskać zwrot depozytów na wniosek, co do zasady w trybie natychmiastowym. Jeżeli bank nie może zwrócić środków finansowych deponentów, to wpływa to nie tylko na zaufanie do tej instytucji kredytowej, ale także, potencjalnie, poprzez rozprzestrzenianie się, na zaufanie do całego systemu bankowego. Bezsporne jest ponadto, że zjawiska masowego wycofywania depozytów dotyczą nie tylko instytucji kredytowych znajdujących się w trudnej sytuacji, ale również instytucji w dobrej

kondycji finansowej w wyniku utraty zaufania publicznego do stabilności tego systemu (zob. podobnie wyrok z dnia 4 października 2018 r., Kotnik i in., C-571/16, EU:C:2018:807, pkt 56 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 115 W konsekwencji w okolicznościach takich jak w niniejszej sprawie, które charakteryzują się masowym wycofywaniem depozytów w następstwie zerwania zaufania między instytucją kredytową a jej klientami, stopień pokrycia tej instytucji i jej kapitalizacja mają mniejsze znaczenie w porównaniu z natychmiastową dostępnością płynności finansowej w ramach tej instytucji. Argumentację skarżącej należy zatem oddalić.

– W przedmiocie wniosku EBC, zgodnie z którym skarżąca powinna była dysponować w celu uniknięcia swojej upadłości kwotą 1 mld EUR w gotówce posiadanymi w banku Łotwy w dniu 23 lutego 2018 r. o godzinie 18.00

- 116 Skarżąca podnosi zasadniczo, że zdolność równoważenia w wysokości 1 mld EUR na jej koncie w banku Łotwy, uznana przez EBC za konieczną do wypłat depozytów, które mogą zostać wycofane w krótkim terminie w momencie ewentualnego ponownego podjęcia działalności przez skarżącą po uchyleniu moratorium, była nieproporcjonalna.
- 117 Po pierwsze, skarżąca twierdzi, że dokonana przez EBC ocena znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością, przejęta przez SRB, nie uwzględniła faktu, że depozyty płatne na każde żądanie, bez terminu płatności, a tym samym natychmiast wymagalne, zostały przekształcone w depozyty terminowe w wysokości 449 mln EUR w dniu 22 lutego 2018 r. Zdaniem skarżącej depozyty te stałyby się wymagalne bez jej zgody przez okres sześciu miesięcy po konwersji, w związku z czym nie można było żądać wypłaty tych depozytów w krótkim czasie. Kwota natychmiast wymagalnych depozytów wynosiła zatem 1,596 mld EUR, a nie 2,043 mld EUR, jak zostało to oszacowane przez EBC.
- 118 Po drugie, zdaniem skarżącej teza EBC, zgodnie z którą wycofywanie depozytów następowałoby w tym samym rytmie, co w okresie trzech dni poprzedzających zawieszenie płatności, od dnia 14 do 16 lutego 2018 r., co oznacza wycofywanie średnio 200 mln EUR dziennie, nie jest zasadna. Nic nie wskazuje na to, że wycofywanie depozytów przyjęłoby formę liniową po ewentualnym uchyleniu moratorium. Podnosi ona, że po początkowym wycofaniu się najbardziej zmiennych depozytów pozostałoby saldo podstawowe bardziej stabilnych depozytów. W tej kwestii skarżąca odnosi się do wewnętrznego procesu oceny adekwatności płynności („internal liquidity adequacy assessment process”, ILAAP), zatwierdzonego przez EBC w ramach niedawnej decyzji dotyczącej procesu kontroli i oceny ostrożnościowej (Supervisory Review and Evaluation Process, SREP) z 2017 r., z którego wynika, że znaczna część depozytów jest stabilna i korzysta z zaufania deponentów.
- 119 Ponadto ilość wypłat była już niższa w dniu 16 lutego 2018 r. w porównaniu do poprzedniego dnia. Próby wypłat kwot za pośrednictwem Internetu dotyczyły jedynie 28 mln EUR na każdy dzień roboczy w trakcie moratorium. Co więcej, skarżąca wywiązała się już ze znacznej części swoich zobowiązań płatniczych w dolarze Stanów Zjednoczonych poprzez transfery papierów wartościowych w euro, ponieważ w dniu 15 lutego 2018 r. podjęła decyzję o zastąpieniu płatności w dolarze Stanów Zjednoczonych wypłatami w euro lub w drodze świadczeń rzeczowych, a od dnia 16 lutego o całkowitym zaprzestaniu płatności długów wyrażonych w dolarze Stanów Zjednoczonych z powołaniem się na siłę wyższą. W trakcie owego okresu siły wyższej jeszcze 167 mln EUR zostało wpłacone w drodze świadczeń pieniężnych z tytułu zobowiązań skarżącej

w dolarze Stanów Zjednoczonych. Jest bardzo mało prawdopodobne, by wnioski o wycofanie depozytów niezwłocznie po uchyleniu moratorium dotyczyły kwot w wysokości 200 mln EUR dziennie.

- 120 W odpowiedzi na te argumenty, po pierwsze, należy zauważyć, podobnie jak EBC, że nie było gwarancji, iż depozyty konwertowane na depozyty terminowe nie zostałyby wycofane w krótkim terminie, w stosownym przypadku za zapłatą kary. EBC podkreślił również na rozprawie, że znaczna większość deponentów nie zaakceptowała konwersji na depozyty terminowe. Komisja wywnioskowała z tego, że deponenci, którzy odmówili konwersji, mogli domagać się zwrotu swoich depozytów w krótkim terminie. Chodziło o depozyty o wartości 1,596 mld EUR. Ponadto wskazała ona, że konwersja określonej liczby depozytów nie zmieniła oszacowania, zgodnie z którym wycofywanie będzie nadal następowało w rytmie 200 mln EUR dziennie i że w związku z tym skarżąca powinna posiadać zdolność zrównoważenia kwoty 1 mld EUR przed ewentualnym ponownym wznowieniem działalności tej instytucji kredytowej.
- 121 Argumenty podniesione przez skarżącą nie mogą podważyć dokonanej przez EBC oceny okoliczności faktycznych. Skarżąca ogranicza się bowiem do stwierdzenia, nie przedstawiając dowodów na jego poparcie, że uzgodniono, iż depozyty terminowe nie będą wypłacane w okresie sześciu miesięcy. W każdym razie, nawet przy założeniu, że twierdzenie to zostanie udowodnione i potwierdzone, nie podważyłoby ono oceny EBC, zgodnie z którą wypłaty następowałyby prawdopodobnie w tym samym rytmie i w tym samym zakresie po hipotetycznym ponownym wznowieniu działalności przez daną instytucję oraz że w związku z tym należało dysponować wysoką kwotą środków pieniężnych, aby zaspokoić wnioski o wypłatę w ciągu pięciu dni następujących po tym wznowieniu. Depozyty niekonwertowane wynosiły bowiem jeszcze 1,596 mld EUR, która to kwota znacznie przekracza wymaganą przez EBC zdolność zrównoważenia kwoty 1 mld EUR.
- 122 Po drugie, nic w aktach sprawy znajdujących się w posiadaniu Sądu nie pozwala na podważenie szacunku EBC, zgodnie z którym wcześniejsze wewnętrzne oceny adekwatności płynności skarżącej, na które się ona powołuje, miały ograniczoną wartość w chwili wystąpienia wyjątkowej sytuacji, która doprowadziła do decyzji SRB/EES/2018/09. Prawdą jest, że ILAAP skarżącej został zatwierdzony przez EBC w 2017 r., jednakże bezsporne jest, że skarżąca została skonfrontowana w lutym 2018 r. z nieprzewidywalną sytuacją masowego wycofywania depozytów w wyniku utraty zaufania publicznego co do solidności owej instytucji kredytowej, i to niezależnie od tego, czy była ona instytucją znajdującą się w dobrej czy w trudnej kondycji finansowej.
- 123 W tych nadzwyczajnych okolicznościach EBC nie popełnił oczywistego błędu w ocenie, opierając się na wysokości wycofania depozytów w okresie od 14 do 16 lutego 2018 r., odzwierciedlającej w adekwatny sposób sytuację tej instytucji kredytowej w chwili oceny znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością oraz przyjęcia zaskarżonej decyzji. Jak bowiem słusznie podniósł EBC, wykorzystanie średniej wpływów środków pieniężnych w wysokości 200 mln EUR na dzień od dnia 14 do dnia 16 lutego 2018 r. do celów obliczenia rezerwy środków płynnych, o której mowa w dacie końcowej, wynika z faktu, że w okresie kryzysu płynnościowego wycofanie środków pieniężnych może być zmienne i że uwzględnienie średniej zmniejsza ryzyko błędu w obliczeniach. Ponadto EBC oparł się na danych niezakwestionowanych, obiektywnych i aktualnych w chwili przyjęcia decyzji SRB/EES/2018/09. Ze względu na naruszenie dobrej reputacji skarżącej i wynikający z tego brak zaufania EBC nie popełnił oczywistego błędu w ocenie, uznawszy, że wycofywanie będzie następować w tym samym rytmie po uchyleniu moratorium, ponieważ w międzyczasie nie doszło do żadnego zdarzenia, które mogłoby przywrócić zaufanie rynków.

124 Ponadto argument skarżącej, zgodnie z którym zakres wycofania wykazał tendencję spadkową między dniem 14 a 16 lutego 2018 r., również nie może zostać uwzględniony. W tym względzie EBC wskazał podczas rozprawy, co nie zostało zakwestionowane, że kwota wycofania była wyższa w dniu 15 lutego niż w dniu 14 lutego, wobec czego nie było potrzeby stwierdzenia tendencji wzrostowej ani niżkowej. Argumentację skarżącej należy zatem oddalić.

– *Inne argumenty dotyczące oceny znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością skarżącej przez EBC, przyjętej przez SRB*

125 Skarżąca podnosi szereg innych argumentów na poparcie zakwestionowania wyniku oceny znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością przez EBC, przyjętej przez SRB. W związku z tym podnosi ona zasadniczo, że EBC nie uwzględnił wszystkich aktywów płynnych, którymi ona dysponowała lub mogła dysponować. EBC uwzględnił kwotę 694 mln EUR dostępną w terminie końcowym, w dniu 23 lutego 2018 r. o godzinie 18.00, na rachunku skarżącej w banku Łotwy i nie uwzględnił aktywów, które nie znajdowały się na tym rachunku. Skarżąca twierdzi zasadniczo, że EBC niesłusznie wykluczył szereg aktywów o wartości 690 mln EUR, które mogłyby zostać przekształcone w gotówkę, gdyby EBC tego zażądał. Aktywa te mogłyby być dostępne w rozsądnym terminie w miarę wycofywania depozytów.

126 Przede wszystkim, jeżeli chodzi o okoliczność, iż jedynie aktywa płynne skarżącej w Banku Łotwy zostały uwzględnione przez EBC, należy zauważyć, że EBC potwierdził na rozprawie, iż mógł zweryfikować jedynie aktywa płynne na tym rachunku, podczas gdy nie mógł on skontrolować natychmiastowej dostępności pozostałych aktywów. Ponadto argument skarżącej, zgodnie z którym nie została ona poinformowana o tym, że jedynie aktywa płynne dostępne na tym rachunku mogą być brane pod uwagę przy obliczaniu zdolności do zrównoważenia w dacie granicznej, można jedynie oddalić. Jak podniósł EBC w pkt 93 uwag interwenienta i co nie zostało zakwestionowane, wymóg ten został w jasny sposób przekazany przedstawicielom skarżącej, w szczególności na spotkaniu w dniu 20 lutego 2018 r., z którego sprawozdanie znajduje się w załączniku F.4.1 do uwag interwenienta EBC.

127 Skarżąca nie może skutecznie zarzucać EBC, iż nie dokonał on rozróżnienia na posiadanie aktywów płynnych i dostęp do nich, ponieważ niektóre z aktywów były czasowo niedostępne. Skarżąca nie wykazała bowiem, że dostęp do tych aktywów płynnych zostałby przywrócony w odpowiednim czasie, aby zaspokoić żądania wypłaty depozytów.

128 Wynika z tego, że EBC uwzględnił i ocenił aktywa wymienione przez skarżącą, lecz ze względu na niepewność co do natychmiastowej dostępności tych aktywów oparł swój wniosek jedynie na aktywach rzeczywiście dostępnych na rachunku skarżącej w banku Łotwy w dacie końcowej.

129 EBC wyjaśnił w tym względzie w pkt 15–19 uwag interwenienta, że aktywa płynne, jakie instytucja kredytowa posiada w celu sprostania wypłatom środków pieniężnych, pochodzą głównie z dwóch źródeł. Pierwsze źródło składa się ze środków pieniężnych, które stanowią zasadniczo rachunki pieniężne posiadane w banku centralnym lub w innych podmiotach, do których dana instytucja może mieć dostęp na swoje żądanie. Drugie źródło aktywów płynnych składa się z określonych zbywalnych papierów wartościowych wysokiej jakości, które mogą zostać oddane jako zabezpieczenie, zazwyczaj po zastosowaniu obniżenia wartości nominalnej, w celu otrzymania kredytu pieniężnego od banku centralnego lub partnera lub które mogą zostać przekazane osobie trzeciej w celu uzyskania ceny wyrażonej w pieniądzu. Uzyskanie pożyczki wymaga od depozytariusza posiadającego papiery wartościowe, aby oddał te papiery tytułem gwarancji,

podczas gdy cesja owych papierów może wymagać więcej czasu, z uwagi na to, że wymaga ona obecności dodatkowych podmiotów, poza depozytariuszem, który posiada ten papier, takich jak centralny depozyt papierów wartościowych i bank komercyjny lub centralny.

- 130 Następnie podniósł, że środki znajdujące się na rachunkach pieniężnych, w szczególności te przechowywane w banku centralnym, były natychmiast dostępne dla banku, który potrzebował środków pieniężnych, aby je wypłacić deponentom i innym wierzycielom. Jednakże zaciągnięcie pożyczki na rynkach pieniężnych lub pozyskanie środków pieniężnych z innych źródeł niż bank centralny zależy od woli partnerów handlowych. Tym samym finansowanie rynkowe nie może zostać uznane za nabyte i może ono zostać ograniczone lub stanowić przedmiot bardzo istotnych dyskontów stosowanych do gwarancji, lub czasami może być całkowicie niedostępne. Z uwagi na te ograniczenia finansowania rynkowego wiele banków centralnych zachowuje funkcję kredytodawcy w ostateczności, w ramach której generalnie udzielają bankom komercyjnym w nagłych wypadkach pożyczek pieniężnych w zamian za gwarancje w sytuacjach, w których inne podmioty działające na rynku nie zamierzają tego uczynić.
- 131 W tym kontekście, nadal zdaniem EBC, rozwiązanie kryzysu płynności skarżącej, co do którego ten bank i skarżąca są zgodne, miało na celu przekształcenie rzekomo płynnych aktywów tej instytucji kredytowej w wystarczającą kwotę środków pieniężnych, to znaczy zdolność zrównoważenia, która byłaby bezpośrednio możliwa do uruchomienia przez bank bez jakichkolwiek ograniczeń w celu zaspokojenia żądań wypłaty.
- 132 Tymczasem z uwagi na to, że wielu partnerów posiadających papiery wartościowe skarżącej nie chciało uwolnić jej aktywów ze względu na projekt środka FinCEN oraz że większość odpowiadających im banków skarżącej zakończyła stosunki handlowe lub narzuciła znaczne ograniczenia na kwoty transakcji, zdaniem EBC jedynie salda środków pieniężnych lub papiery wartościowe znajdujące się w banku Łotwy mogły zostać uznane za możliwe do natychmiastowego uruchomienia w celu zaspokojenia przyszłych żądań wypłaty depozytów.
- 133 Z uwagi na powyższe EBC przedstawił wiarygodne wyjaśnienie powodów, dla których aktywa, których rzeczywista dostępność na rachunku skarżącej w banku Łotwy w chwili upływu terminu nie została wykazana, nie mogły zostać uwzględnione przy obliczaniu zdolności zrównoważenia.
- 134 Ponadto skarżąca powołuje się na określoną liczbę szczególnych kategorii aktywów, które EBC powinien był uwzględnić w celu dokonania oceny znajdowania się jej u progu upadłości lub jej zagrożenia upadłością.
- 135 Jeżeli chodzi, po pierwsze, o dochody ze sprzedaży papierów wartościowych w wysokości 407 mln EUR, należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała w sposób wymagany prawem, że owe papiery wartościowe stanowiły aktywa, które można było łatwo i natychmiast uruchomić i wykorzystać w celu wypłat na rzecz deponentów zamierzających wycofać ich depozyty zaraz po ewentualnym uchyleniu moratorium. Bezsporne jest, że wpływy z tej sprzedaży, jeśli w ogóle do niej doszło, nie zostały wpłacone na rachunek skarżącej w banku Łotwy przed dniem 23 lutego 2018 r. do godziny 18.00, jak słusznie zauważył EBC. Nie można zatem zarzucać EBC, że nie zaliczył papierów wartościowych lub dochodów z ich domniemanej sprzedaży do środków pieniężnych dostępnych bezpośrednio po dniu 23 lutego 2018 r. w celu zwrotu depozytów w przypadku takiego żądania.
- 136 Po drugie, jeżeli chodzi o aktywa płynne, które skarżąca posiadała na rachunkach nostro (rachunki bankowe posiadane przez skarżącą w innych bankach) w wysokości 29 mln EUR oraz aktywów o wartości 13 mln EUR posiadanych przez nią na rachunkach w Euroclear, należy zauważyć, że

EBC uwzględnił je w pkt 30 i 31 oceny znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością skarżącej. Papiery wartościowe posiadane w Euroclear na rachunek skarżącej stanowiły jej zdaniem papiery wartościowe o wysokiej jakości, takie jak obligacje państwowe, i można je było łatwo konwertować w rozsądnym terminie. Niemniej jednak należy stwierdzić, że wpływy z tych konwersji również nie zostały uwolnione na czas, przez co odpowiednie kwoty nie były dostępne na koncie skarżącej w banku Łotwy w dniu 23 lutego 2018 r. o godzinie 18.00. Z tabeli znajdujących się w załącznikach G.4 i G.5 uwag skarżącej dotyczących uwag interwenienta, EBC, wynika, że znaczna część wpływów ze sprzedaży została wypłacona przez Euroclear skarżącej długo po upływie tej daty.

- 137 Argument skarżącej, zgodnie z którym przeliczenie bardzo płynnych aktywów powinno następować na podstawie bieżących płatności oraz że po dniu 23 lutego 2018 r. okazało się, że okres konwertowania niektórych papierów wartościowych uległ skróceniu, nie może podważyć oceny EBC, ponieważ EBC uznał, nie popełniając oczywistego błędu w ocenie, jak wynika z pkt 126–133 powyżej, że jedynie istnienie środków płynnych na rachunku skarżącej w banku Łotwy gwarantowało ich natychmiastową dostępność.
- 138 Po trzecie, to samo dotyczy innych papierów wartościowych, którymi dysponowała skarżąca i które mogły zostać sprzedane w wysokości 358 mln EUR, wśród których znajdowała się pewna ilość gwarantowanych papierów wartościowych o wartości 229 mln EUR, a po czwarte, 12 mln EUR w środkach pieniężnych, którymi rzekomo skarżąca dysponowała. Należy stwierdzić, że natychmiastowa dostępność wspomnianych aktywów po ewentualnym uchyleniu moratorium nie została wykazana i że aktywa te nie zostały również przekształcone na aktywa płynne znajdujące się na rachunku skarżącej w banku Łotwy pod koniec dnia 23 lutego 2018 r.
- 139 Po piąte, skarżąca podnosi, że EBC niesłusznie zdecydował w dniu 21 lutego 2018 r. o ograniczeniu dostępu skarżącej do transakcji polityki pieniężnej (monetary policy operations, MPO). Nie miała ona zatem dostępu do linii kredytowej w wysokości 40 mln EUR, która mogłaby zostać wykorzystana do pozyskiwania innych aktywów płynnych. EBC odpowiada, że chodzi o decyzję Rady Prezesów z dnia 21 lutego 2018 r. wydaną w ramach nadzoru ostrożnościowego. Należy stwierdzić, że skarżąca nie kwestionuje w rzeczywistości zasadności owej decyzji Rady Prezesów i nie wyjaśnia jasno, w jaki sposób dostęp do wspomnianej linii kredytowej mógł przyczynić się do uwolnienia innych aktywów płynnych, aby osiągnąć cel dostępności 1 mld EUR na rachunku skarżącej w banku Łotwy. W każdym razie wspomniana decyzja nie stanowi części decyzji zaskarżonej w niniejszej sprawie ani nie stanowi jej podstawy prawnej, wobec czego nie jest przedmiotem sporu.
- 140 Należy podkreślić w okolicznościach takich jak w niniejszej sprawie, że z uwagi na ostrożność i rozwagę wymagane od EBC w sytuacji kryzysowej miał on prawo uwzględnić wyłącznie aktywa płynne dostępne natychmiast na koncie skarżącej w banku Łotwy w celu wykluczenia wszelkiego ryzyka, że wnioski o wycofanie nie zostaną zaspokojone w ciągu pięciu dni od uchylenia moratorium, ponieważ aktywa, którymi skarżąca, jak twierdzi, dysponowała w innym miejscu, nie były szybko dostępne.
- 141 Oceny znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością skarżącej przez EBC, przejętej następnie przez SRB, nie podważa również argument, zgodnie z którym sformułowany przez EBC wymóg dotyczący zdolności zrównoważenia nie był rozsądny, ponieważ skarżąca, aby spełnić ten wymóg, powinna była uwolnić znaczne kwoty w celu przekształcenia papierów wartościowych

i innych aktywów w natychmiast dostępne środki pieniężne. Argument ten nie zmienia bowiem w żaden sposób oceny EBC w zakresie zdolności do zrównoważenia, której istnienie powinno być zostać udowodnione w terminie wymagalności.

- 142 Wreszcie zdaniem skarżącej moratorium mogło zostać przedłużone w celu przywrócenia jej płynności bez uruchomienia systemu gwarancji depozytów. W tym względzie EBC oparł się na błędnej wykładni art. 2 ust. 8 Noguldijumu garantiju likums (łotewskiej ustawy o gwarancji depozytów). Przepis ten wskazuje, że CMFC powinno podjąć decyzję w sprawie niedostępności depozytów w ciągu pięciu dni roboczych od dnia, w którym ustalono, że przyjmujący depozyty nie był w stanie ich zwrócić. Tymczasem w okresie moratorium niemożliwe było stwierdzenie niedostępności depozytów, ponieważ wypłaty były i tak zawieszane. Z tego względu argument wysunięty przez EBC, zgodnie z którym przedłużenie moratorium automatycznie uruchamiałoby system gwarancji depozytów i w związku z tym nie było możliwe, jest zatem błędny.
- 143 Tego argumentu również nie można uwzględnić.
- 144 W niniejszej sprawie EBC uznał, że skarżąca nie miała wystarczających środków pieniężnych w następstwie wycofania masowych depozytów, które miało miejsce w okresie od 14 do 16 lutego 2018 r. Wyzaczyła ona skarżącej termin pięciu dni, licząc od dnia wejścia w życie moratorium, na przywrócenie płynności, aby móc stawić czoło kolejnej fali wycofywania depozytów. Jednakże po upływie tego terminu skarżąca nie była w stanie wykazać, iż posiadała 1 mld EUR na rachunku w banku Łotwy.
- 145 EBC nie popełnił zatem oczywistego błędu w ocenie, stwierdzając w owej chwili na podstawie art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i art. 18 ust. 1 akapit drugi oraz art. 18 ust. 4 lit. c) rozporządzenia nr 806/2014, że skarżąca znajdowała się na progu upadłości lub w sytuacji zagrożenia upadłością. W tych okolicznościach EBC nie był w żaden sposób zobowiązany do udzielenia CMFC polecenia przedłużenia moratorium.
- 146 W związku z tym, z uwagi na zakres uznania, jakim dysponowała SRB w ramach złożonej analizy ekonomicznej, skarżąca nie wykazała, że SRB popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając, że skarżąca znajdowała się u progu upadłości lub była zagrożona upadłością.
- *W przedmiocie istnienia racjonalnych podstaw, by oczekiwać, że inne środki zapobiegą upadłości*
- 147 Skarżąca twierdzi zasadniczo, że SRB nie uzasadniła wystarczająco swojego wniosku, zgodnie z którym brak było jakichkolwiek racjonalnych podstaw, by oczekiwać, że inne środki sektora prywatnego lub środki o charakterze ostrożnościowym przyjęte względem skarżącej mogłyby zapobiec upadłości w rozsądnym terminie.
- 148 SRB kwestionuje te argumenty.
- 149 Zgodnie z art. 18 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 806/2014 biorąc pod uwagę ramy czasowe i inne istotne okoliczności, nie ma racjonalnych podstaw, by oczekiwać, że jakiegokolwiek alternatywne środki sektora prywatnego, w tym środki w ramach instytucjonalnego systemu ochrony, lub działania nadzorcze, w tym środki wczesnej interwencji bądź obniżenie wartości lub konwersja odpowiednich instrumentów kapitałowych zgodnie z art. 21 tego rozporządzenia, podjęte względem danego podmiotu zapobiegłyby jego upadłości w rozsądnych ramach czasowych.

- 150 W pkt 3.2.2 decyzji SRB/EES/2018/09 SRB uznała, że nie istnieje żaden alternatywny środek, który mógłby racjonalnie zapobiec upadłości skarżącej. SRB oparła się zasadniczo w ramach swojej analizy na okolicznościach przedstawionych przez EBC w kontekście jego oceny znajdowania się u progu upadłości lub w sytuacji zagrożenia upadłością skarżącej.
- 151 Nie można zarzucać SRB, że oparła się na dokonanej przez EBC ocenie znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością skarżącej w celu zbadania warunku przewidzianego w art. 18 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 806/2014. Prawdą jest, że warunki przewidziane w art. 18 ust. 1 lit. a) i b) tego rozporządzenia są różne. Niemniej jednak w niniejszym przypadku analiza alternatywnych środków, o których mowa w art. 18 ust. 1 lit. b) wspomnianego rozporządzenia, została włączona do przeprowadzonej przez EBC oceny znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością skarżącej w odniesieniu do warunku przewidzianego w art. 18 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia. Przed wyciągnięciem wniosku, że zdaniem EBC skarżąca znajdowała się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością, EBC zbadał bowiem, czy można było jeszcze uniknąć tej upadłości za pomocą alternatywnych środków, takich jak przedłużenie moratorium lub wdrożenie opcji odzyskania aktywów płynnych, przewidzianych w planie naprawy skarżącej z 2017 r. Ponadto zgodnie z art. 18 ust. 1 akapit czwarty „[o]ceny dotyczącej warunku, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. b), dokonuje [SRB] [...] w ścisłej współpracy z EBC” i „EBC może też poinformować [SRB], że uważa, iż warunek określony w tej literze został spełniony”. SRB mogła zatem oprzeć się na ocenie przeprowadzonej przez EBC.
- 152 W świetle konkretnych i obiektywnych okoliczności przedstawionych przez SRB w pkt 3.2.2 decyzji SRB/EES/2018/09 skarżąca nie przedstawiła podstaw, dla których alternatywne środki uwzględnione przez SRB i EBC mogły uniemożliwić jej upadłość w rozsądnym terminie. Skarżąca nie wskazuje innych środków, które SRB powinna była uwzględnić w ramach swojej oceny. W tych okolicznościach samo nieoparte dowodami twierdzenie, zgodnie z którym SRB nie uwzględniła istnienia alternatywnych środków, nie wystarcza, by pozbawić wiarygodności dokonaną przez SRB ocenę i nie pozwala na wykazanie istnienia oczywistego błędu w ocenie.
- 153 Należy zatem oddalić zarzuty trzeci i czwarty.

W przedmiocie zarzutu piątego opartego na naruszeniu prawa do bycia wysłuchanym i prawa dostępu do akt postępowania administracyjnego

- 154 Skarżąca podnosi, że SRB naruszyła jej prawo do bycia wysłuchaną w rozumieniu art. 41 karty, nie dając jej możliwości przedstawienia uwag przed wydaniem decyzji SRB/EES/2018/09. Nie miała ona również dostępu do akt postępowania administracyjnego SRB.
- 155 SRB kwestionuje te argumenty.
- 156 Zgodnie z art. 41 ust. 2 lit. a) karty prawo do dobrej administracji obejmuje w szczególności prawo każdego do bycia wysłuchanym, zanim zostaną podjęte indywidualne środki mogące negatywnie wpłynąć na jego sytuację.
- 157 Prawo do bycia wysłuchanym gwarantuje każdej osobie możliwość użytecznego i skutecznego przedstawienia jej stanowiska w trakcie postępowania administracyjnego przed wydaniem jakiegokolwiek decyzji, która mogłaby negatywnie wpłynąć na jej interesy. Następnie należy wyjaśnić, że prawo do bycia wysłuchanym służy realizacji podwójnego celu. Z jednej strony służy ono badaniu akt sprawy i ustaleniu okoliczności faktycznych w sposób najbardziej dokładny i prawidłowy, a z drugiej strony pozwala zapewnić skuteczną ochronę zainteresowanego. Prawo

- do bycia wysłuchanym zmierza do zagwarantowania, aby każda decyzja mająca niekorzystny skutek dla danej osoby, była wydawana z pełną znajomością sprawy, oraz ma na celu między innymi umożliwienie właściwemu organowi skorygowania błędu lub do umożliwienia osobie zainteresowanej przedstawienia takich informacji dotyczących jej sytuacji osobistej, które przemawiają za wydaniem lub niewydaniem decyzji, lub za tym, by miała ona taką a nie inną treść (zob. wyrok z dnia 4 czerwca 2020 r., ESDZ/De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, pkt 68, 69 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 158 Należy zauważyć, że Trybunał potwierdził znaczenie prawa do bycia wysłuchanym i jego bardzo szeroki zakres w porządku prawnym Unii, uznając, że prawo to powinno mieć zastosowanie do każdego postępowania, które może zakończyć się wydaniem niekorzystnego aktu. Przestrzeganie prawa do bycia wysłuchanym jest obowiązkowe nawet wtedy, gdy właściwe uregulowanie nie przewiduje wyraźnie takiej formalności (zob. wyroki: z dnia 22 listopada 2012 r., M., C-277/11, EU:C:2012:744, pkt 85, 86 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 18 czerwca 2020 r., Komisja/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, pkt 67 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 7 listopada 2019 r., ADDE/Parlament, T-48/17, EU:T:2019:780, pkt 89 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 159 Podobnie art. 41 ust. 2 lit. b) karty przewiduje prawo każdego do dostępu do akt jego sprawy, przy poszanowaniu uprawnionych interesów poufności oraz tajemnicy zawodowej i handlowej.
- 160 Na wstępie należy zauważyć, że rozporządzenie nr 806/2014 ma na celu ustanowienie, zgodnie z jego motywem 8, bardziej skutecznych mechanizmów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które powinny stanowić zasadniczy instrument służący uniknięciu szkód, jakie w przeszłości wynikały z upadłości banków. Otóż, jeżeli chodzi o procedurę przewidzianą w art. 18 tego rozporządzenia, to taki cel zakłada szybkie podejmowanie decyzji, często w naglących okolicznościach, na co wskazują krótkie terminy przewidziane w tym przepisie, tak aby stabilność finansowa nie była zagrożona (wyrok z dnia 6 maja 2021 r., ABLV Bank i in./EBC, C-551/19 P i C-552/19 P, EU:C:2021:369, pkt 55).
- 161 Jednakże, o ile należy tym samym uwzględnić konieczność szybkiego postępowania przewidzianego w art. 18 rozporządzenia nr 806/2014, o tyle należy również pogodzić ją z prawem do bycia wysłuchanym.
- 162 Ponadto motyw 26 rozporządzenia nr 806/2014 potwierdza jednocześnie kompetencję dzieloną między EBC, będącym organem nadzoru w ramach SRM, a SRB, będącą organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w zakresie dokonania oceny, czy dana instytucja kredytowa znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością, oraz wyłączną kompetencję SRB do dokonania oceny, czy spełnione są pozostałe warunki przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (wyrok z dnia 6 maja 2021 r., ABLV Bank i in./EBC, C-551/19 P i C-552/19 P, EU:C:2021:369, pkt 64).
- 163 Z uwagi na charakter tego złożonego postępowania administracyjnego przewidzianego w art. 18 rozporządzenia nr 806/2014 i prowadzonego wspólnie i kolejno przez EBC i SRB, ani art. 41 karty, ani przepisy tego rozporządzenia nie wymagają, aby podmiot, którego dotyczy decyzja o przyjęciu lub nieprzyjęciu programu o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, został wysłuchany na każdym etapie postępowania przez każdy z tych dwóch organów osobno.

- 164 W niniejszej sprawie bezsporne jest, po pierwsze, że o ile skarżąca nie została wysłuchana przez SRB przed przyjęciem decyzji SRB/EES/2018/09, o tyle została ona wielokrotnie wysłuchana przez EBC.
- 165 Skarżąca miała zatem możliwość wypowiedzenia się w ramach oceny znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością w przedmiocie istotnych okoliczności. Ponadto, jak wynika z pkt 151 powyżej, EBC zbadał alternatywne środki mogące zapobiec upadłości skarżącej. W swojej ocenie przeprowadzonej po wysłuchaniu skarżącej EBC zbadał jej argumenty poprzez ich streszczenie i udzielenie na nie odpowiedzi. SRB, której następnie została przekazana ocena EBC, w pełni знаła argumenty skarżącej przy podejmowaniu decyzji SRB/EES/2018/09, w której powtórzyła ustalenia EBC dotyczące warunków ustanowionych w art. 18 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia nr 806/2014.
- 166 Prawdą jest, że w decyzji SRB/EES/2018/09 SRB po raz pierwszy zbadała warunek ustanowiony w art. 18 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 806/2014, zgodnie z którym restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja powinna być konieczna w interesie publicznym. Jednakże żaden z zarzutów skarżącej nie jest skierowany przeciwko podnoszonemu brakowi interesu publicznego, lecz są one skierowane z jednej strony przeciwko wnioskowi, zgodnie z którymi skarżąca znajdowała się na progu upadłości lub była nią zagrożona zgodnie z art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 806/2014, a z drugiej strony przeciwko stwierdzeniu, że z uwagi na wymagane terminy i inne istotne okoliczności brak było jakichkolwiek racjonalnych podstaw, by oczekiwać, że inne środki sektora prywatnego lub środki o charakterze ostrożnościowym zapobiegą upadłości w rozsądnym terminie w rozumieniu art. 18 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia. Tym samym w ramach postępowania administracyjnego skarżąca została wysłuchana odnośnie do kwestionowanych przez nią aspektów.
- 167 Należy również podkreślić, że nie miało miejsca żadne nowe zdarzenie i że SRB nie została powiadomiona o żadnych nowych danych w okresie pomiędzy, z jednej strony, przekazaniem przez EBC oceny znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością skarżącej, a z drugiej, wydaniem zaskarżonej decyzji. Ponadto SRB nie oparła decyzji SRB/EES/2018/09 na okolicznościach innych niż te, które zostały już uwzględnione przez EBC i co do których skarżąca została już wysłuchana, jeżeli chodzi o elementy tej decyzji, które zostały zakwestionowane przez skarżącą w ramach niniejszego postępowania. SRB nie oparła też tej decyzji na podstawach innych niż przedstawione przez EBC.
- 168 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że prawo skarżącej do bycia wysłuchaną nie zostało naruszone.
- 169 Po drugie, odnośnie do prawa dostępu do akt sprawy Trybunał orzekł, że istnienie naruszenia prawa do obrony, w tym wspomnianego prawa, należy oceniać przy uwzględnieniu konkretnych okoliczności danej sprawy, w szczególności charakteru rozpatrywanego aktu, kontekstu jego przyjęcia oraz przepisów prawa regulujących daną dziedzinę (zob. wyrok z dnia 16 maja 2017 r., *Berlioz Investment Fund*, C-682/15, EU:C:2017:373, pkt 97 i przytoczone tam orzecznictwo). W niniejszej sprawie wystarczy zauważyć, że skarżąca nie podniosła ani nie wykazała, że nie mogła zapoznać się z dokumentami istotnymi dla dokonanej przez EBC oceny, w szczególności w ramach dialogu między nią a tą instytucją w ramach wspomnianej oceny, a akta sprawy przedłożone Sądowi nie zawierają żadnej wskazówki w tym zakresie. Skarżąca nie sprecyzowała również dokumentów, do których nie miała dostępu w ramach dokonanej przez EBC oceny i do

których powinna była mieć dostęp w ramach postępowania przed SRB, ani w jaki sposób dokumenty te pozwoliłyby jej lepiej zapewnić swoją obronę. Ponadto należy stwierdzić, że SRB nie oparła się na dokumentach innych niż te, na których oparta była ocena dokonana przez EBC.

170 Tym samym należy oddalić zarzut piąty.

[...]

Z powyższych względów

SĄD (dziesiąta izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

- 1) Skarga zostaje oddalona.**
- 2) ABLV Bank AS zostaje obciążony, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB).**
- 3) Europejski Bank Centralny (EBC) pokrywa własne koszty.**

Kornezov

Buttigieg

Kowalik-Bańczyk

Hesse

Petrлік

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 6 lipca 2022 r.

Podpisy